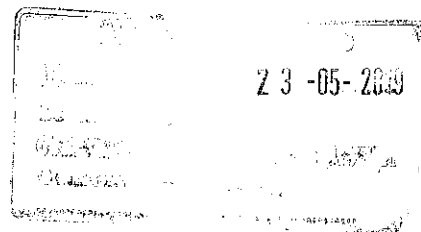

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 019421 17 Uvp
Banja Luka, 25.04.2019. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sudija Strahinje Ćurkovića, predsjednika vijeća Edine Čupeljić i Smiljane Mrše, članova vijeća, uz učešće Margarete Nikić zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Udruženja za borbu protiv korupcije "Transparency International BiH", Ulica Gajeva broj 2 (u daljem tekstu: tužilac), zastupanog po Predsjedavajućem Odbora direktora-Srdanu Blagovčaninu, protiv tuženog "Komunalac" a.d. Kozarska Dubica, zastupan po zakonskom zastupniku-direktoru Božidaru Nikoletiću, a on po punomoćniku Darku Kremenoviću, advokatu iz Banjaluke, Aleja Svetog Save broj 7a, radi "ćutanja uprave" u predmetu pristupa informacijama, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 019421 16 U od 27.06.2017. godine, na sjednici vijeća održanoj 25.04.2019. godine, donio je

PRESUDU

Zahtjev se uvažava, presuda Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 019421 16 U od 27.06.2017. godine se preinačava u stavu 1. izreke i sudi tako da se tužba uvažava i slijedom toga nalaže tuženom "Komunalac" a.d. Kozarska Dubica da u roku od 30 dana od dana prijema ove presude donese odluku po žalbi tužioca izjavljenu dana 27.05.2016. godine protiv akta-obavještenja broj 637/16 od 06.05.2016. godine. U preostalom dijelu presuda ostaje neizmijenjena.

Obrazloženje

Pobijanom presudom je u stavu 1. izreke (koji se pobija zahtjevom), odbijena tužba zbog „ćutanja uprave“ odnosno zbog nedonošenja rješenja po žalbi tužioca izjavljenoj protiv akta-obavještenja tuženog broj 637/16 od 16.05.2016. godine, kojim je tužilac obavješten da tuženi nije u mogućnosti da postupi po njegovom zahtjevu za pristup traženim informacijama.

Odbijanje tužbe sud je obrazložio navodima da bi se dalo zaključiti da je tužilac ispunio sve uslove za postupanje suda u smislu člana 17. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), jer tuženi nije odlučio o izjavljenoj žalbi, što ne spori ni u svom odgovoru na tužbu, ali da tuženi pravilno ukazuje da se upravni spor u smislu navedene odredbe, može voditi samo kada je u pitanju donošenje konačnog upravnog akta, koji karakter nema dopis tuženog od 06.05.2016. godine na koji je izjavljena predmetna žalba. Ovo iz razloga što tuženi nije lice iz člana 3. stav 2. tačka đ) Zakona o slobodi pristupa informacijama RS („Službeni glasnik RS“ broj: 20/01, u daljem tekstu: ZOSPI) jer nije pravno lice koje je u vlasništvu javnog organa ili koje kontroliše javni organ. Na to nije od uticaja činjenica da u kapitalu tuženog opštinski kapital zauzima 65% jer se pojam vlasništva iz navedene odredbe ne podudara sa pojmom javnog organa, pa proizlazi da tuženi nema taj karakter koji mu daje tužilac zahtijevajući od njega tražene informacije.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude tužilac pobija njenu zakonitost iz osnova sadržanog u odredbi člana 35. stav 2. ZUS. Ističe da je pogrešan stav nižestepenog suda da tuženi nije pravno lice koje je u vlasništvu ili koje kontroliše javni organ iz člana 3. stav 2. tačka d) ZOSPI, jer ta odredba jasno propisuje da je javni organ pravno lice koje je u vlasništvu ili koje kontroliše javni organ, a odlučivanje o pravu o pristup informacijama predstavlja upravnu stvar u kojoj organ neposredno primjenjujući propise rješava o pravima, obavezama i pravim interesima pojedinca, pravnog lica ili druge stranke. Sud je zanemario činjenicu da je tuženi preduzeće u većinskom vlasništvu Opštine Kozarska Dubica sa učešćem opštinskog kapitala u procentu od 69%, pa je već samim tim subjekat na koji se odnosi ZOSPI. Po Zakonu o javnim preduzećima RS („Službeni glasnik RS“ broj 75/04 i 78/11) i u vezi sa članom 2. Zakona o komunalnim djelatnostima („Službeni glasnik RS“ broj: 124/11), tuženi koji obavlja komunalnu djelatnost, obavlja djelatnost od javnog interesa, pa kod te činjenice kao i činjenice da je osnovni kapital tuženog u većinskom vlasništvu lokalne samouprave, proizilazi obaveza da se primjenjuje Zakon o javnim preduzećima i ZOSPI. U članu 2. stav 1. tačka b) Zakona o javnim preduzećima propisano je da se obavljanje djelatnosti preduzeća zasniva na principima transparentnosti, a u članu 16. tog zakona propisano je da u ispunjavanju svojih obaveza i odgovornosti nadzorni odbor i uprava dužni su nastojati da zaposleni u preduzećima postupaju u skladu sa zakonima i podzakonskim aktima. U tom smislu smatra da je tuženi dužan da postupi po zahtjevu za pristup informacijama u skladu članom 14. ZOSPI. Zaključuje da je tuženi „Komunalac“ a.d. Kozarska Dubica javno preduzeće koje svoje interne akte donosi i usklađuje sa Zakonom o javnim preduzećima i obavezan je primjenjivati ZOUP i ZOSPI. Shodno navedenom pogrešan je zaključak nižestepenog suda da je bespredmetno zahtijevati od tuženog dostavljanje traženih informacija i dostavljanje odluke o izjavljenoj žalbi odnosno da se ne radi o „ćutanju uprave“ iz razloga što tuženi nije javni organ. Predlaže da se zahtjev uvaži, pobijana presuda ukine ili preinači tako da se tuženom naloži da tužiocu omogući pristup traženim informacijama, te da tuženog obaveže za naknadu troškova upravnog spora.

Tuženi nije dao odgovor na zahtjev.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. ZUS, odlučeno je kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Prema podacima spisa zahtjevom od 28.04.2016. godine tužilac se obratio tuženom „Komunalac“ a.d. Kozarska Dubica da mu se dostave kopije svih ugovora o javnim nabavkama zajedno sa aneksima ugovora zaključenim u toku 2015. godine; kopija Pravilnika o unutrašnjoj organizaciji i sistematizaciji radnih mjesta i spisak svih zaposlenih nezavisno od vrste i trajanja ugovornog odnosa, a u skladu sa odredbama člana 4. i 11. ZOSPI. Aktom-obavještenjem broj 637/16 od 06.05.2016. godine tuženi je obavijestio tužioca da se iz zahtjeva ne vidi na koje se ugovore misli, a u toku 2015. godine da je bilo mnogo aktivnosti i da je sama priprema ugovora ogroman posao zbog čega nisu u mogućnosti u ovom trenutku da postupe po njegovom zahtjevu. Dana 27.05.2016. godine tužilac je izjavio žalbu protiv navedenog akta, a dana 08.08.2016. godine uputio je urgenciju za dostavljanje odluke po žalbi. Predmetnu tužbu zbog „ćutanja uprave“ odnosno zbog ne odlučivanja po žalbi, nižestepenom sudu podnio je dana 13.09.2016. godine.

Nižestepeni sud, u obrazloženju pobijane presude konstatuje da bi se iz podataka spisa dalo zaključiti da je tužilac ispunio sve uslove za postupanje u smislu člana 17. ZUS jer tuženi nije odlučio o izjavljenoj žalbi, a niti je odlučio nakon uložene urgencije u roku od 15 dana po izjavljenoj žalbi, ali smatra da je za postojanje instituta „ćutanja uprave“ potrebno da „ćuti

upravni organ“, što nije slučaj u ovom upravnoj stvari, jer tuženi nema status organa iz člana 3. stav 2. tačka d) ZOSPI, nije nadležni javni organ koji je u vlasništvu ili koji kontrolira javni organ pa da nema obavezu da daje sve informacije po zahtjevu tužioca pa ni one o svom poslovanju.

Tuženi u zahtjevu osnovano ukazuje na pogrešan stav nižestepenog suda s obzirom da je tuženi javno preduzeće upisan u sudski registar kao akcionarsko društvo i koje obavlja djelatnost od opšteg odnosno javnog interesa, što proizilazi iz člana 2. Zakona o komunalnim djelatnostima, za koju djelatnost je nesporno tuženi i registrovan. Uz to, a kako je kapital tuženog u većinskom vlasništvu opštinskog kapitala, te da se obavljanje djelatnosti preduzeća koja se bave djelatnošću od javnog interesa zasniva na principima transparentnosti to je očigledno da je pogrešan zaključak nižestepenog suda da se ne radi o licu iz člana 3. stav 2. tačka d) ZOSPI.

Prema navedenom, a kod činjenice da se u postupku pristupa informacijama prema odredbi člana 25. ZOSPI primjenjuju odredbe ZOUP i ZUS, ukoliko nisu u suprotnosti sa odredbama tog zakona, a što nije odredba člana 17. ZUS koja reguliše postupak podnošenja tužbe zbog „čutanja uprave“ nižestepeni sud je trebao da odluči o opravdanosti podnesene tužbe u smislu člana 31. tačka 4. ZUS, što nije učinio.

Međutim u obrazloženju presude pravilno je konstatovao da su ispunjeni procesni uslovi za podnošenje predmetne tužbe. Prema podacima spisa nije sporno da tuženi nije odlučio o žalbi tužioca koju je izjavio dana 27.05.2016. godine, kao i da je tužilac, po proteku 60 dana za odlučivanje po žalbi, dana 08.08.2016. godine podnio zahtjev (urgenciju) za odlučivanje po žalbi u naknadnom roku od 15 dana, da tuženi nije odlučio po žalbi ni u tom naknadnom roku, pa je tužilac nakon toga dana 13.09.2016. godine podnio predmetnu tužbu.

Shodno navedenom, a kod nesporne činjenice da tuženi nije odlučio po predmetnoj žalbi ni u naknadnom roku od 15 dana, kao i činjenice da tuženi ima status javnog organa, koji raspolaže traženim informacijama, jer su pod njegovom kontrolom, proizilazi da je tužba opravdana, zbog čega je primjenom odredbe člana 31. stav 4. ZUS, naloženo tuženom da u roku od 30 dana od dana prijema presude donese odluku po žalbi tužioca.

S obzirom na navedeno proizilazi da je pobijanom presudom ostvaren razlog povrede iz odredbe člana 35. stav 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca za njeno vanredno preispitivanje uvažava, a na osnovu odredbe člana 40. stav 1. i 2. tog zakona pobijana presuda preinačava, na način naveden u izreci, jer su se ispunili uslovi iz odredbe člana 31. stav 4. ZUS.

Tužilac je postavio zahtjev za naknadu troškova postupka, ali kako zahtjev nije opredijelio kako je to propisano u odredbi člana 396. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03-61/13, u daljem tekstu: ZPP), to ovaj sud o istom nije ni odlučivao.

Zapisničar
Margareta Nikić

Predsjednik vijeća
Strahinja Ćurković

Za tačnost otpavka ovjerava
rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašić

